

Νομοσχέδιο - «πανδημία» και «Μεγάλος Αδελφός» για το σχολείο της επόμενης μέρας

*Του Γιώργου Παζάλου**

Κοντολογίς, η κυβέρνηση δρομολογεί το σχολείο της αγοράς, το σχολείο για λίγους, το σχολείο που αντικαθιστά τη γνώση με δεξιότητες, που αποθεώνει την εκπαίδευση του μετρήσιμου φαίνεσθαι και έχει την αξιολόγηση ως εργαλείο για την επιβολή του. Γι' αυτό έφερε το νομοσχέδιο σαν τον κλέφτη μέσα στην καραντίνα.

Το υπουργείο Παιδείας, ανήθικα και αντιδημοκρατικά, «σέρνει» εδώ κι ένα μήνα μέσα στην πανδημία πολυνομοσχέδιο που διαλύει το δημόσιο σχολείο, χτυπώντας τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Ετοιμάζεται δε να το προωθήσει στη Βουλή. Νομοσχέδιο, που στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση αυξάνει (μέσα στην πανδημία!) τον αριθμό μαθητών ανά τμήμα από 22 σε 26, ενώ κλείνει τα τμήματα που έχουν κάτω από 20 μαθητές οδηγώντας σε μετακινήσεις μαθητών. Προαναγγέλλει δ αντίστοιχη αύξηση στη Δευτεροβάθμια. Μέσα στην επερχόμενη κοινωνικοοικονομική κρίση δηλαδή, αλλά και το δεύτερο κύμα του κορωνοϊού, η κυβέρνηση δυσχεραίνει τους όρους μάθησης για να εκτελεστούν οι οδηγίες του ΟΟΣΑ περί μείωσης των κρατικών δαπανών στην Παιδεία.

Το νομοσχέδιο καταφέρει σκληρό χτύπημα στους αναπληρωτές εκπαιδευτικούς, αφού χιλιάδες θα απολυθούν και δε θα ξαναπροσληφθούν εξαιτίας του μειωμένου αριθμού των σχολικών τμημάτων, ενώ όσοι-ες προσληφθούν και δε θα αναλάβουν την ολιγόμηνη υπηρεσία, λόγω οικογενειακών αδιεξόδων και ασύμφορων εξόδων μετακίνησης, καταδικάζονται σε διετή ή τριετή αποκλεισμό από τους πίνακες. Οι άνθρωποι-«βαλίτσες» πετιούνται σαν στυμμένες λεμονόκουπες...

Το νομοσχέδιο δεν παραλείπει να ανοίξει τον δρόμο για την αλλοίωση του χαρακτήρα του νηπιαγωγείου και του αναλυτικού προγράμματός του, με εισαγωγή αυτοτελών γνωστικών αντικειμένων, όπως τα αγγλικά σε πρώτη φάση, χωρίς καμιά επιστημονική και παιδαγωγική τεκμηρίωση αλλά με πολλές ιδεοληπτικές σκοπιμότητες.

Αντικαθιστά τη λογική του σχολείου της ολόπλευρης γνώσης με ένα νεοφιλελεύθερης έμπνευσης αχταρμά «δεξιότητων», με πρώτη και καλύτερη τη δεξιότητα της επιχειρηματικότητας. Προωθεί παραιτέρω την «αριστεία», αυξάνοντας τα πρότυπα και πειραματικά σχολεία, στο πλαίσιο της λογικής των σχολείων πολλών ταχυτήτων.

Υψώνει νέους εξεταστικούς φραγμούς με αύξηση των γραπτώς εξεταζομένων μαθημάτων, επαναθεσμοθέτηση της Τράπεζας Θεμάτων κι επαναφορά της βάσης του 10 για την προαγωγή και απόλυση των μαθητών. Δημιουργεί, δηλαδή, ένα ακόμα πιο ταξικό σχολείο που διώχνει τα παιδιά του, ναρκοθετώντας όλο τον μαθητικό τους βίο. Ένα σχολείο που γυρνάει όπισθεν ολοταχώς, με την επαναφορά της διαγωγής και των αποβολών.

Στερεί το μορφωτικό δικαίωμα για χιλιάδες μαθητές, απόφοιτους γενικών λυκείων που μέχρι τώρα μπορούσαν να εγγραφούν στα ΕΠΑΛ για να αποκτήσουν κάποια ειδικότητα, αφού βάζει ηλικιακό όριο εγγραφής τα 17 έτη, αποκλείοντας το 1/3 των μαθητών και ετοιμάζοντας νέο εργασιακό πογκρόμ για τους εκπαιδευτικούς που υπηρετούν στα ΕΠΑΛ. Ο άμεσος στόχος είναι η σκανδαλώδης ενίσχυση των ιδιωτικών ΙΕΚ, στα οποία σπρώχνει τους μαθητές σαν «ζεστή» πελατεία, όπως έκανε και με την τροπολογία για την ισότιμη αναγνώριση των ιδιωτικών κολεγίων.

Αξιολόγηση και σχολείο της αγοράς

Επαναφέρει την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και δρομολογεί την ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Οργανώνει τη δράση της αξιολόγησης ως στρατηγικού εργαλείου για την κατηγοριοποίηση των σχολείων, εισάγοντας μετρήσιμους δείκτες,

εσωτερικό και εξωτερικό έλεγχο, δημόσια ανάρτηση και συγκρισιμότητα για κάθε πτυχή του εκπαιδευτικού έργου, ώστε να λειτουργεί το σχολείο σαν επιχείρηση.

Κοντολογίς, η κυβέρνηση δρομολογεί το σχολείο της αγοράς, το σχολείο για λίγους, το σχολείο που αντικαθιστά τη γνώση με δεξιότητες, που αποθεώνει την εκπαίδευση του μετρήσιμου φαίνεσθαι και έχει την αξιολόγηση ως εργαλείο για την επιβολή του. Γι' αυτό έφερε το νομοσχέδιο σαν τον κλέφτη μέσα στην καραντίνα. Μέχρι να φέρει το νομοσχέδιο, όλη η φιλοσοφία της συμπυκνώθηκε στην εξ «αποστάσεως εκπαίδευση», την οποία χρησιμοποίησε ως πρόδρομο φαινόμενο για το σχολείο της «επόμενης μέρας». Με εισδοχή ιδιωτικών εταιρειών, καταγραφές στοιχείων, κατηγοριοποίηση εκπαιδευτικών και σχολείων, αποκλεισμούς των μαθητών χωρίς ηλεκτρονικό εξοπλισμό, καμιά κρατική δαπάνη -ούτε τάμπλετ για κανένα μαθητή- την ώρα που εκατομμύρια έρρεαν σε ιδιώτες, γενικευμένη αμφισβήτηση των ωραρίων και αργιών των εκπαιδευτικών, κατασυκοφάντησή τους, αυταρχισμό και παράνομες πιέσεις για συμμόρφωση στις κυβερνητικές επιταγές και σκοπιμότητες.

Ο έλεγχος και ο πανοπτισμός της σύγχρονης εξ αποστάσεως διδασκαλίας (από το σπίτι δασκάλου και μαθητών) αλλά και το παιδαγωγικό έγκλημα με την τροπολογία και την υπουργική απόφαση για τη ζωντανή μετάδοση της διδασκαλίας από τις σχολικές τάξεις, προετοιμάστηκαν στο πειραματικό εργαστήριο της τηλεεκπαίδευσης. Εκμεταλλεύτηκαν το ειλικρινές ενδιαφέρον και την αλληλεγγύη των εκπαιδευτικών για τους μαθητές τους μέσα στην υγειονομική κρίση, ώστε με πρόσχημα έκτακτα γεγονότα, να φέρουν μόνιμα το χειρότερο εφιάλτη μέσα στη σχολική τάξη. Να έχουν «τον έλεγχο των πιο κρυφών κυττάρων» της σχολικής ζωής και του εργασιακού βίου των εκπαιδευτικών.

Μια μάχη που πρέπει να κερδηθεί!

Πρόκειται για εξέλιξη, που ακόμα κι αν χρησιμοποιήθηκε σαν προπέτασμα καπνού για να στρέψει αλλού τα βλέμματα από το

νομοσχέδιο, αποτέλεσε αιτία αφύπνισης του εκπαιδευτικού κινήματος κι έβγαλε στους δρόμους χιλιάδες εκπαιδευτικούς, αποφασισμένους να μην παζαρέψουν τα «ιερά και όσια» της παιδαγωγικής πράξης και την εργασιακή τους αξιοπρέπεια. Αυτή η μάχη πρέπει να συνεχιστεί μέχρι τη νίκη.

Με συνδικαλιστικές ηγεσίες παραδομένες στη νεοφιλελεύθερη οπτική και στις συστημικές αυταπάτες για το νομικό πολιτισμό που θα καθαρίσει το τοπίο, με γραμμές εντός του κινήματος που θεωρούν ότι η εξ αποστάσεως εκπαίδευση που επιτελείται σήμερα είναι το ιερό δισκοπότηρο μιας παιδαγωγικής της αλληλεγγύης, είναι ανάγκη να φουντώσει το ρεύμα γύρω από την αντίληψη: Όλοι στους δρόμους. Αποχή από την εξ αποστάσεως στα κλειστά σχολεία. Απεργία στα ανοιχτά. Μαζική ανυπακοή – πετάμε έξω τις κάμερες από κάθε τάξη. Να αποσυρθεί το νομοσχέδιο και η (ν)τροπολογία του «μεγάλου αδελφού».

Για να μην καταργηθούν χιλιάδες σχολικά τμήματα, για να μην απολυθούν αναπληρωτές, για να μη γίνει το σχολείο ένα εξεταστικό κάτεργο που διώχνει τα παιδιά του, για να μην γίνει η δουλειά στην τάξη μια κόλαση κι ό,τι δεν κατάφεραν να επιβάλουν στο παρελθόν να έρθει από το παράθυρο μέσα στην κόλαση της πανδημίας, πρέπει τώρα να εγερθούμε και να αντισταθούμε στο νεοφιλελεύθερο και νεοσυντηρητικό χειμώνα που ετοιμάζουν.

**Ο Γιώργος Παζάλος είναι δάσκαλος*